



מ"י 61858/05/22 - מדינת ישראל נגד שרון ימן

בית משפט השלום בראשון לציון

מ"י 61858-05-22 מדינת ישראל נ' נגדימן

בפני	כבוד השופט גיל גבאי
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
חשוד	שרון ימן

החלטה

בדין שהתקיים ביום 31.5.22 הודעתי למבקשת כי אני שוקל הטלת הוצאות בגין מעצר החשודה בתיק זה (להלן: "החשודה") ובגין מעצרו של מר אריאל מימון במ"י 61832-05-22 (להלן: "החשוד").

נתתי למבקשת אפשרות להעביר תגובה עד ליום 2.6.22 בעניין זה.

הועברו לעיוני תגובות המבקשת אותן סימנתי ביחס לחשודה במ/1, וביחס לחשוד במ/6.

מתיק החקירה עולה כי שני החשודים הובאו לתחנת המשטרה בשעות הבוקר של יום 30.5.22 ונחקרו בחשד לאלימות אחד כלפי האחר.

אירוע האלימות התרחש תוך כדי הפרת הוראה חוקית שניתנה בעניינם ביום 17.5.22, בה נאסר עליהם, בין היתר, להיות בקשר אחד עם האחר למשך 30 ימים.

החשודים נעצרו ביום 30.5.22 וביום 31.5.22 הובאו לדין בבית המשפט והתבקש שחרורם בתנאים של הרחקה אחד מהאחר למשך 90 ימים. כן התבקש חיוב החשודים בהפקדת ערבויות להבטחת תנאי השחרור.

בתגובה שנמסרה על ידי המבקשת ביחס לחשודה, במ/1, נמסר כי עוד ביום 25.5.22 הפרו החשודים את תנאי השחרור, כאשר בזמן זה התרחש אירוע אלימות נוסף ביניהם.

כן נמסר כי החשודים הובאו לבית המשפט לאור הבקשה לשחררם בתנאים שאינם בסמכות קצין, דהיינו הרחקה למשך 90 ימים, לאור הפרת תנאי השחרור שנקבעו בעניינם ולאור החמרה ברף האלימות שנקטו אחד כלפי השנייה.



עוד נמסר כי החשודה נחקרה בסמוך לשעה 12:30, נלקחה לבדיקה פסיכיאטרית אשר החלה בשעה 15:33, חזרה מן הבדיקה רק סמוך לשעה 20:00, בה לא ניתן היה להביאה בפני בית המשפט ולכן הובאה רק למחרת.

ביחס לחשוד נמסרה הודעה במ/6 בה חזרה המבקשת על הטענות שנטענו בנוגע לחשודה וציינה באופן פרטני בעניינו כי החשוד נחקר פעמיים בשעות 11:50 ו- 13:40, וכי על פי הנוהל בבית משפט תיקי עצורים יפתחו ביום הדיון עד השעה 09:00 למעט מקרים חריגים ונסיבות מיוחדות ובכפוף לקבלת אישור פתיחה מאוחרת.

עיון בבקשות השחרור העלה כי אלו הוכנו כבר ביום 30.5.22 שעה 14:06 בעניינה של החשודה ובשעה 14:10 בעניינו של החשוד.

כלומר, המבקשת החליטה זמן קצר לאחר שהסתיימה חקירתו השנייה של החשוד בשעה 13:40, עוד בצהרי היום שקדם להבאתם לבית המשפט, כי יש לשחרר את החשודים ממעצר.

לטעמי, טענת המבקשת כי החשודה לא הובאה לבית המשפט מאחר ונלקחה לבית חולים ושחררה ממנו רק סמוך לשעה 20:00 אינה עולה בקנה אחד עם ההחלטה לשחררה כבר בשעה 14:00 כעולה מבקשת השחרור שהוכנה בעניינה.

לא הוצגה לעיוני בתיק החקירה, בדיון או בתגובות במ/1, במ/6 רשימה של פעולות חקירה נדרשות לביצוע.

לא מצאתי הצדקה חקירתית או אחרת להשתת תנאים מגבילים לפרק זמן כה ממושך.

טענת המבקשת כי התנאי של הרחקה ל- 90 ימים נדרש מאחר שהחשודים הפרו תנאי שחרור שהוטלו על ידי קצין כך שלא ניתן לתת בהם אמון, וכן לאור ההחמרה ברף האלימות שנוקטים אחד כלפי השנייה - אינה יכולה להתקבל.

טעון זה - הפרות וחוסר יכולת לתת אמון בחשודים - רלוונטי לגובה הערבויות שיש להשית על החשודים כדי להבטיח את ההרחקה, אך לא לעניין משך ההרחקה.

לטעמי, וכפי מצוות המחוקק, מעצר הוא אמצעי אחרון שיש לנקוט בו רק בהיעדר אפשרות אחרת.

אני מודע היטב לעומס המוטל על הקצינים הממונים, הכולל קבלת החלטות במספר רב של עניינים, חשודים ותיקים בזמן קצר.

על אף האמור, כאשר נשקלת החלטה לעצור חשוד למשך 24 שעות, על הקצין הממונה לנתק עצמו מכל שאר



העניינים הבוערים הממתינים לטיפול ולבחון היטב אם אין אפשרות אחרת בטרם יחליט להורות על מעצר.

לטעמי, במקרה זה, אילו פעל הקצין הממונה כמצופה ממנו, היה מורה על שחרורם של החשודים בהרחקה למשך עד 30 ימים - תנאי המצוי בסמכותו - **תוך הכבדת הערבויות להבטחת תנאי השחרור** - ערב צד' ג', הפקדה, ושקילת חילוט ערבויות קודמות בגין ההפרות הנטענות על מנת להרתיע החשודים מהפרה נוספת.

אם לאחר 30 ימים היה מתברר כי יש צורך בהארכת התנאים, ניתן היה להגיש בקשה מתאימה.

אין צורך להכביר מילים בדבר עוצמת הפגיעה בזכותם של החשודים לחירות בשל מעצרם המיותר למשך 24 שעות.

מעבר לפגיעה בחשודים עצמם, נגרם נזק נוסף הכרוך באובדן זמן שיפוטי, עלות ייצוג החשודים על ידי הסגוריה הציבורית, הוצאות החזקתם בבתי מעצר העמוסים ממילא ועוד.

כך למשל, בעניינה של החשודה, ההחלטה על מעצרה חייבה הבאתה לבדיקה פסיכיאטרית ראשונית בבית חולים בשל מצבה הנפשי (שהוא בפני עצמו אמור היה להוות שיקול נוסף בהחלטה בעניין מעצרה), באופן שהשבית עבודת צוות סיור שליווה אותה למשך כ- 5 שעות - 15:00 עד 20:00 - כמפורט בתגובת המבקשת במ/1.

סעיף 38(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996, קובע הסמכות לפיצוי אדם אם מצא בית המשפט שלא היה יסוד למעצר.

תקנות סדר הדין (פיצויים בשל מעצר או מאסר), התשמ"ב-1982 קובעות בסעיף 2 כי בקשה בעניין פיצוי תוגש לבית המשפט עם סיום הדיון וכי בית המשפט רשאי מיזמתו לצוות על תשלום פיצוי אף אם לא הוגשה בקשה לכך. סעיף 8(א) קובע כי סכום הפיתוי המרבי הוא החלק ה- 25 של השכר החודשי הממוצע.

כמפורט לעיל, לטעמי לא היה יסוד למעצר החשודים, אשר שהו במעצר למשך 24 שעות ללא הצדקה.

על פניו בנסיבות אלה היה מקום להורות על השתת פיצוי לטובת החשודים.

למרות זאת, לא אורה על מתן פיצוי כאמור.

זו הפעם אני בוחר להסתפק במתן התראה למבקשת למען תבחן התנהלותה ותנקוט בצעדים הנדרשים על מנת שלא תחזור על עצמה.



ככל שיתברר כי התנהלות המבקשת חוזרת על עצמה בתיקים נוספים, שאלת מתן פיצוי תישקל לגופו של כל מקרה באורה של החלטה זו.

המזכירות תתייק ההחלטה גם במ"י 61832-05-22 ותשלח עותק ממנה לצדדים.

ניתנה היום, ח' סיוון תשפ"ב, 07 יוני 2022, בהעדר הצדדים.